

כשהעלינו את הגופה על המסוק, חשבנו שהרע מאחורינו. טעינו

סרן חנוך דאובה, מפקד פלוגה בחטיבת השריון 188, קיבל את עיטור העוז על חילוץ תחת אש

שנה לאחר מלחמת לבנון השנייה, כשהי הקרבות כבר החלו להתעמעם, מפקד פלוגה "התקשר אליי מישו מפקוד הצפון ושאל אותי איפה הגאום שלי", מספר דאובה, מ"פ בגרוד 53 של חטיבת השריון 188. "נאום? איזה נאום?" שאל את עצמו הקצין. "אני לא יודע על מה אתה מדבר", אמר לקול בצדו השני של הקו. השיחה התגלגלה, ואט-אט התבהרה לדאובה התמונה: המ"פ הצעיר, שזמן קצר לפני כן התבשר כי יקבל על תפקודו במלחמה את עיטור העוז, נבחר על-ידי הרמטכ"ל לנאום בטקס הענקת האותות, בשם המעוטרים.

"הוא הודיע לי שהרמטכ"ל בחר בי לנאום, ושעד מחר בשמונה בבוקר אני צריך להגיש את הנאום", נזכר דאובה. "באותו רגע קיבלתי בלק-אאוט. החלטתי לרחות את הכתיבה ללילה, אבל ידעתי כל הזמן מהם הנושאים שאני רוצה לדבר עליהם". נאומו של דאובה, על אף שנכתב בחופזה, העביר בנוכחים באולם רעד. "באתי לספר ולדבר בשם של אחיי גיבורי התהילה, ולומר את דברם של הלוחמים אשר הובילו את צה"ל לניצחונות בקרבות", פתח דאובה את דבריו. "הרעות נשארו בלי מילים – אפורה, עקשנית ושותקת", המשיך, כשהוא מצטט את שירו של חיים גורי.

ודאובה לא סתם זרק מילים לאוויר. הרעות – אותו ערך שנדרמה לפעמים שנמצא רק בארכיון הישראלי – היא שהנחתה אותו כשיצא במהלך המלחמה למשימת חילוץ אף על פי שהבין כי סיכויי ההיפגוע גבוהים ביותר. במהלך הפעילות, ספג הטנק שלו ארבעה טילי נ"ט, ואף שנפגע מרסיסים ואיבד את שמיעתו, המשיך דאובה במשימה. על כך הוענק לו עיטור העוז.

■ אש על המפלצת ■

ב-8 באוגוסט קיבל סרן דאובה הוראה להוביל פלוגת טנקים לכיוון העיירה עיינאתה, פרבר מזרחי של בינת ג'בל. הפלוגה נעה על הציר העוקף, מבלי שידעה שצפונית לה שוכנת "שומרת טבע" של לוחמי חיובאללה. "נתקלנו בירי מסיבי של טילי נ"ט, והבנו שהציר הוא בעייתי", מספר דאובה. "נכנסנו לעיינאתה, וממנה פתחנו באש לכיוון המפלצת, בנינו ענק בנינת ג'בל. במהלך

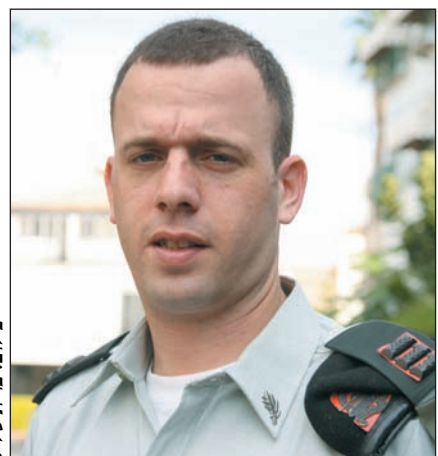
כוח שריון מחטיבה 188 נערך לחצות את הגבול בעת מלחמת לבנון השנייה

צילום ארכיון: חגי הירשפלד

■ כאילו אין סחר ■

"כשיצאנו מבינת ג'בל הכל נהיה מאוד פסטורלי. אין מה להגיד, באנו למדינה יפה. אחרי נסיעה קצרה קיבלתי פקודה לעצור, ולחכות למסוק שיגיע לפנות את הפצועים. המסוק הגיע בטיסה מאוד נמוכה ונחת. החבר'ה של 669 יצאו ממנו, לקחו את מורן על אלונקה וחזרו למסוק יחד עם הרופא. הגופה של אורן נשארה בטנק. סימנתי לטייס עם היד לעצור. הצבעתי למטה להראות לו שיש פה עוד אדם. בנס, הטייס הבין. הדלת של המסוק נפתחה עוד פעם. לוחמי 669, בסיוע ולדימיר התותחן ואיתי הטען, הוציאו את הגופה של אורן, והעלו אותה על המסוק. נכנסנו לטנק, והכל חזר להיות שלו ופסטורלי. עכשיו נשאר רק לחזור לגרוד. חשבנו שהרע כבר מאחורינו.

"התחלנו לנסוע בחזרה, ואז פגע בחלק האחורי של הצריח טיל נ"ט. כל המערכות החיצוניות של הטנק הפסיקו לפעול. לא יכולתי לצודר את הצריח, לא יכולתי לירות, לא יכולתי לעשות שום דבר. צעקתי לעמיר, הנהג: 'תן גז!' כמה שניות לאחר מכן טיל נוסף פגע בטנק. מהענף

סרן דאובה. "הנהג היה בטוח שכולנו מתים"

ומהוום, העיניים שלי ושל איתי נכוו. ניסיתי לדבר עם עמיר בקשר, ולא שמעתי ממנו שום דבר. בדעבר התברר שלא שמעתי אותו בקשר כי מהפגיעה איבדתי את השמיעה, אבל כשהו קרה הייתי בטוח שהוא מת. "נסענו על ציר הררי, ולצרנו הייתה תהום. אמרתי לעצמי שאם אחרי כל מה שעברנו ניפול לתהום, זה יהיה מצויק. ירדתי למטה לתוך תא הנהג, וקלטתי את עמיר יושב, תופס את ההגה הכי חזק בעולם ולוחץ על הרוושה של הגז כאילו אין מחר. הבנתי שהכל בסדר. חזרתי בחזרה למעלה. טיל שלישי פגע בטנק וחדר את הצריח. הוא פילח לאיתי את הצוואר. שמת לי או אצבע על הפצע, כדי

פציעה משודרת

סרן חנוך דאובה לא ישכח לעולם את משימת החילוץ אליה נשלח. אבל גם בראשו של אחיו, סרן אורי דאובה, מ"פ בצנחנים, היא נחרטה היטב. בזמן שהטנק של חנוך ספג טילים ללא הרף, נכה אחיו בהמ"ל אליו שירד המול"ט את הצילומים מהשטח. בשידור ישיר ומורט עצבים, הוא ראה כיצד הטנק של חנוך מושמד לאטו. "בזמן שהמול"ט הכווין אותי, אח שלי היה בחמ"ל וראה את כל הפעולה", מספר סרן דאובה. "איר שהוא שמע את הקול שלי בקשר הוא הבין שזה אני. הוא התיישב מול המסך וראה את הכל מהתחלה. הוא ראה איך חטפתי את הטילים. הוא ראה אותי נפצע".

האח היה גם זה שהודיע למשפחה על פציעתו של חנוך. "כשהמסוק נחת ברמב"ם הוא ראה שאני יכול ללכת ושזה לא חמור", אומר סרן דאובה. "הוא היה הראשון שהתקשר הביתה והודיע לכולם: 'חנוך נפצע, אבל הוא בסדר'".

לעצור את הדימום, והמשכנו בתנועה. כמה דקות אחר-כך עוד טיל, שלא גרם נזק גדול, רק רסיסים.

"הגענו אל נקודה שחשבנו שהייתה ממוכרת. שוב, חשבתי שזה יהיה מגוחך אם אחרי כל מה שעברנו ניהרג מסתם מטען. כדי לראות משהו, הרמתי את העפעפיים עם האצבעות, כי העיניים שלי היו מנופחות ושרופות. הייתי מרים את העפעף, רואה איפה אני נמצא, וסוגר אותו. ירדתי למטה, נתתי לעמיר מכה על הכתף ואמרתי לו לעצור בצד. עד שנתתי לו את המכה, הוא היה בטוח שכולנו מתים.

"הטנק בער מבחוץ. הדלת התעקמה מפגיעות הטילים. אי-אפשר היה לצאת דרכה, אז התחלנו לצאת מלמעלה, מהצריח. היה עלינו ירי של נשק קל. עזרנו לאיתי לצאת. עמיר לקח את הנשקים שלנו, ויצא גם כן. אז כבר הבנתי איפה אני נמצא, והסברתי למג"ד. איתי התחיל להראות סימנים של פציעה קשה. הוצאתי את התחבושת האישית שלי ושמת לי אותה על הצוואר כדי לעצור את הדימום.

"כמה דקות אחרי זה, הגיע עם הטנק שלו מ"פ ג', סרן טל דוד. הכנסנו את איתי למסדרון האחורי, וטיפסנו על הטנק – כמו בסיפורי הקרבות על התעלה. פיגו אותנו במסוק לרמב"ם. איך שהתעוררתי מהניתוח אמרו לי שאיתי בסדר, שאין סכנה לחייו. באותו זמן ראיתי קצינת נפגעים עם כומתה אדומה. קראתי לה ושאלתי אותה מה עם מורן, החייל שהילצנו. היא בישרה לי שמורן נהרג. אין מילה בעברית שמתארת את התחושה. הרגשה מחורבנת. אי אפשר להסביר".